

ת"פ 2492/08/15 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד ירדן גולדשלגר, אביעד חביביאן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2492-08-15 מדינת ישראל נ' גולדשלגר ואח'
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד מורן
ישראל

המאשימה

נגד

1. ירדן גולדשלגר

2. אביעד חביביאן שניהם באמצעות ב"כ

עוה"ד משה זכות

הנאשמים

הכרעת דין

כתב-האישום מייחס לנאשמים עבירות של תקיפה וחבלה בידי שניים או יותר, לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 29.5.15 באולמי "נסיה" בצומת ראם, בעת שבמקום התקיים טקס וחגיגות חתונה, ישבו הנאשמים סביב אותו שולחן עם המתלונן.

בין הנאשמים למתלונן נתגלע וויכוח, שבעקבותיו יצאו השלושה אל מחוץ לאולם אל מגרש החנייה.

במגרש החנייה, תקף נאשם 1 את המתלונן באגרוף בפניו. עקב כך נפלו משקפי המתלונן ונשברו.

המתלונן ניסה לברוח מן המקום, אך מעד ונפל.

בעודו שרוע על הרצפה בעט נאשם 2 ברגליו של המתלונן.

עמוד 1

הנאשמים עזבו את המקום כשהם מותירים את המתלון מדמם מאפו.

הנאשמים כפרו בכתב במיוחס להם.

לפי טענתם, הם אכן ישבו באולם האירועים יחד עם המתלון סביב שולחן אחד. התפתח וויכוח, אולם נוכח דבר הבלע שאמר המתלון, שהיה שתוי, כלפי אביו של נאשם 1. נאשם 1 יצא מן האולם לעשן סיגריה. המתלון יצא בעקבותיו והמשיך בדברי הבלע שלו. המתלון תקף את נאשם 1 באחיזה בחולצתו. נאשם 1 הדף אותו ממנו. הנאשמים אינם שוללים את הטענה כי המתלון נפל ארצה, אך הם לא תקפו אותו.

המתלון מסר בעדותו את השתלשלות האירועים באותו לילה:

הוא סיפר שהשתתף בחתונה (עמוד 4 שורה 7 והלאה).

הנאשמים, בשלבים שונים, שוחחו עמו על רכישת נכס נדל"ן והוא לא המליץ להם לעשות כן (עמוד 4 שורה 9).

הוא לא יכול היה למסור הסבר מדוע שני הנאשמים, אשר לא הכירו אותו מן העבר, פנו דווקא אליו בשאלות כאלו, ביחס לעסקה זו, ובנסיבות המתוארות (עמוד 4 שורה 20).

בשלב מסוים, השלושה יצאו מחוץ למועדון והשניים המשיכו לשוחח עמו על העסקה (עמוד 4 שורה 24).

בשלב מסוים ארעה התקיפה (עמוד 5 שורה 1 והלאה): "...ופתאום אחרי הסיבוב שהגדר של האולם מתעקלת פתאום אביעד הכניס לי אגרוף לפני, סליחה, לא אביעד, ירדן, ירדן הכניס לי את האגרוף. בבהלה כזאת ברחתי אחורה, איבדתי שיווי משקל והלכתי. (מצביע על נאשם 1) הוא נתן לי את האגרוף בפנים. זה היה ממש סתם, פתאום משום מקום. הוא נתן לי אגרוף באף. ברחתי אחורה, הייתי במן הלם כזה, אני לא מתעסק באלימות...הלכתי אחורה, איבדתי שיווי משקל ונפלתי, ואז אביעד (מצביע על נאשם 2) בא ובעט בי. נפלתי על הכביש כבר. בעט בי בשוקיים...אני לא זוכר מי מהם, אנחנו נבוא אליך מחר ונסגור אתך חשבון, אתה לא תדבר ככה על מנחם. מנחם זה אבא של נאשם 1..."

המתלון לא יכול היה לתן הסבר למניע לתקיפה הפתאומית (עמוד 5 שורה 11), אולם יכול היה להעריך, בדיעבד, שנאשם 1 הינו בנו של בעל המגרש המדובר, ויתכן שהוא נפגע מדבריו, כלומר, שהמתלון לא שיבח את אותה עסקה (עמוד 5 שורה 14 + עמוד 8 שורה 7, שורה 11).

המתלון חזר לאולם, הגיעה משטרה ולאחר מכן הוא נגש לקבל טיפול רפואי ומסר את תלונתו.

הנאשמים העידו להגנתם וכפרו במיוחס להם:

שניהם, כחזית אחידה, תיארו, הן בעדותם והן בהודעותיהם במשטרה (ת/1 + ת/2) ובעימותים שנערכו להם מול המתלון (ת/3 + ת/4), את התרחיש הבא:

הם לא שוחחו עם המתלון בתוך האולם על העסקה.

נאשם 1 שמע את המתלון משוחח עם אחרים ואומר דברים מעליבים על אביו: "ואני שומע מנחם, מנחם, שומע אותו מדבר..." (עמוד 15 שורה 31).

נאשם 1 נפגע מהדברים, ניגש אל המתלון, הזדהה כבנו של אותו אדם, אך המתלון המשיך בדבריו המעליבים.

נאשם 1 יצא מחוץ לאולם, פגוע מאוד: "לא יכולתי לשמוע את זה, הייתי פגוע" (עמוד 16 שורה 4). וכן: "כולי מבועס" (עמוד 16 שורה 7). וכן: "אני נפגעת" (עמוד 18 שורה 28).

נאשם 2 יצא אף הוא: "כשיצאתי החוצה ראיתי את ירדן שם..." (עמוד 23 שורה 22).

השניים יצאו החוצה מהאולם, ובשלב מסוים, המתלון הלך אחריהם.

המתלון קילל את נאשם 1, נאשם השיב לו בקללות, המתלון אחז את נאשם 1 בחולצתו, כשהוא מאחוריו: "משך אותי מהחולצה" (עמוד 16 שורה 11 - נאשם 1). וכן: "והוא תפס את ירדן בחולצה באגרסיביות" (עמוד 23 שורה 28 - נאשם 2).

נאשם 1 הניף את ידו לאחור, כדי להשתחרר מאחיזת המתלון: "ואז הדפתי לו את היד" (עמוד 16 שורה 12). וכן, נאשם 2: "...ואז ירדן הניף את היד לאחור..." (עמוד 23 שורה 31).

נאשם 1 הכחיש כי פגע בפניו של המתלון: "אני לא פגעתי לו בפנים. הדפתי אותו מאחורי, לא נגעתי לו בפנים" (עמוד 21 שורה 3).

שני הנאשמים עזבו את המקום.

נאשם 2 לא בעט במתלון.

שני הנאשמים לא יכולים היו להסביר את חבלותיו של המתלונן - נאשם 1 אישר כי הוא מזהה חבלה בתמונות (ת/12) "אני רואה שיש פה חבלה, אבל אני אומר שאני לא עשיתי את זה" (עמוד 21 שורה 15). וכן: "אני לא יכול להסביר דברים שאני לא יודע ולא יכול להסביר אותם" (עמוד 25 שורה 13 - נאשם 2).

שמעתי את המתלונן בעדותו מן הצד האחד, ואת הנאשמים בעדותם מן הצד האחר, בחנתי את חומר הראיות הנוסף, ואני קובע, כי מעבר לרושם הישיר, הבלתי אמצעי, יש לאמץ את גרעין גרסת המתלונן ולדחות את הכחשת הנאשמים ביחס לאלימות.

נראה, כי המתלונן, יתכן מבלי תשומת לב, בתוך האולם, אמר דברים פוגעניים כלפי אביו של נאשם 1, לא שת ליבו, כי נאשם 1 הוא בנו של נשוא השיחה, נאשם 1 נעלב, לאחר מכן, מבלי תכנון מוקדם לנקוט באלימות, השלושה שהו בחוץ, ובשלב זה תקף אותו הנאשם 1, שהיה פגוע מאוד מדברי המתלונן, במכת אגרוף, ונאשם 2 הוסיף את הבעיטות.

בהחלט, יתכן, כי הרקע לאלימות, לא הייתה בדיוק כפי שתיאר המתלונן, כך, ללא מניע נראה לעין, וסביר בעיני שבתוך האולם אמר המתלונן דברים אשר קנטרו את נאשם 1 וזהו המניע למעשה האלימות.

ואולם, ביחס לטיב האלימות, המאשימה הוכיחה את הנטען, כנדרש בפלילים.

בהחלט ניתן לקבל את עדות המתלונן, כנדרש בפלילים, בפרט ביחס למה שאירע מחוץ לאולם - ודי בכך.

קיימים חיזוקים לעדות המתלונן, התומכים במה שאירע לו, לגרסתו, מחוץ לאולם:

ראשית, תצלומים ת/12 המתארים דימום על חולצת המתלונן, חבלה באף וחבלה באזור מרפק שמאל. בטרם ה"מפגש" עם הנאשמים המתלונן לא היה חבול - לאחר מכן - היה חבול. המסקנה ברורה - החבלה נגרמה מאותו מפגש. לא סביר בעיני שחבלה נקודתית באף, כפי שנראית בצילומים ארעה מנפילה סתם.

שנית, תעודה רפואית (ת/11), ע"ש המתלונן, בסמוך לאחר המקרה (29.5.15 שעה 02:57) המלמדת על חבלה, דמם מנחיר ימין ושתיאור המקרה מפיו של המתלונן היה: "הלילה, לפני כשעה הותקף על ידי אדם אחר. קיבל מכה ישירה לאפו על ידי אגרוף...נפל על ידו השמאלית...". מטבע הדברים, אין לתפוס את המתלונן על גרסתו לצוות הרפואי כאילו הוא מוסר גרסה לחוקר משטרה, אם היה זה "אדם" או שניים. אכן, לב האירוע מצוי בתלונה תכופה. קשה לראות כיצד יספיק המתלונן לגבש עלילת כזב בפרק הזמן המדובר, ומה המניע שלו לעשות כן.

שלישית, דוח פעולה מאת השוטרים"מ קונסי צבי (ת/8) מלמד כי הוא הגיע אל המקום, פגש במתלונן שמע את תלונתו התכופה והבחין "אשר נראה חבול בפניו כתוצאה ממכות שקיבל לעבר פניו. כמו כן, חולצתו הייתה מלאה בכתמי דם. לשאלתי השיב כי הוציאו אותו מהאולם הגדול שני חברה צעירים שאת זהותם אינו מכיר שאלות אותו מספר שאלות בצד

ואז החלו להכותו. לציין כי השניים נמלטו מהמקום...". העובדה שהמתלונן היה חבול, מיד לאחר מכן, מדברת בעד עצמה. שוב, לפנינו תלונה תכופה, מידית. המתלונן אמר כי אינו מכיר את השניים, ואכן לא ידע מי הם במדויק - זהותם המוחלטת התבררה לו לאחר מכן. אי מסירת השמות, מלמדת אף היא על העדר עלילת כזב.

רביעית, הודעת יפתח רייר (ת/5) מלמדת, כי הוא פגש במקום "בחור" (כנראה את המתלונן), לא הבחין בתקיפה אבל סיפר כי "ראיתי דימום באף שלו ועצרתי לו את הדימום" (שורה 19). הוא טעה בשמו, אך אין חולק כי באותו יום לא היה אדם אחר הפגוע באפו מחבלה.

חמישית, הודעת רדתי זוהר (ת/6) מלמדת, כי מיד לאחר המקרה המתלונן "רצה 2,000 ₪ שיסדרו את המשקפיים...שיבואו אליו עכשיו להתנצל...". אם לא ארע דבר, והנאשמים לא תקפו את המתלונן, מדוע ידרוש מהם התנצלות או תשלום בגין נזק שהם אינם אחראים לו? התנהלות זו תומכת בתלונה.

שישית, הודעת שי ידאעי (נ/1) מלמדת על תלונה תכופה של המתלונן (שורה 11 והלאה): "נסעתי לאולם נסיה, ראיתי את יוסי שם, שאלתי אותו מה קרה, הוא אמר שהם שברו לו את המשקפיים ושהוא רוצה 2,000 ₪. הוא דיבר על ירדן ואביעד שעשו את זה....כשאני הגעתי ירדן ואביעד לא היו שם כבר...". למחרת, המתלונן שב ואמר לו "שהם תקפו אותי" (שורה 18). הבחין בדם על החולצה של המתלונן (שורה 25). עניין הפיצוי מתיישב עם עדותו המתלונן: "...אבל המטרה שלי שהם יגיעו ויתנו פיצוי..." (עמוד 11 שורה 1).

שביעית, בהודעת שי ידאעי (נ/1) ניתן למצוא את גרסתם של הנאשם, שהיא שונה מגרסתם, בעדותם ובהודעתם במשטרה, בכל הקשור להנפת היד לאחר או דחיפה מכוונת (שורה 26 והלאה): "ש: אז מה אביעד וירדן סיפרו לך? ת: לא זוכר בדיוק. שהוא נצמד אליהם, קילל אותם, לכלך על אבא של ירדן ונצמד אליו לפני ואז **ירדן דחף אותו ובגלל זה הוא נפל והייתה לו את הפציעה ביד....**".

שמינית, התרחיש שבמסגרתו נאשם 1 חש פגוע מאוד מדבריו של המתלונן על אביו, מתיישב יותר עם תיאורו של המתלונן בעניין זה.

אני קובע, כי שני הנאשמים לא תכננו מראש את התקיפה החבלנית, אלא שהיה זה אירוע ספונטאני.

הנאשם 1 הוא זה שהכה את המתלונן במכת האגרוף ונאשם 2 תקף אותו בבעיטה, ואין ראייה המלמדת, כי מכת האגרוף הייתה על דעתו והסמכתו של נאשם 2, מראש.

על כן, לא ניתן להרשיע את נאשם 2 בעבירה של תקיפה חבלנית ובעבירה של היזק לרכוש במזיד.

תוצאה - אני מרשיע את הנאשמים כדלקמן:

נאשם 1 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ובעבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל.

נאשם 2 בעבירה של תקיפה סתם לי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ז, 03 נובמבר 2016, במעמד הצדדים